

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/69/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010058
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Gáborík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814010058.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Gáboríka a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Františka Kováča na neverejnom zasadnutí konanom dňa 10. februára 2015 prejednal sťažnosť odsúdeného

M. G.

nar. XX.XX.XXXX v N., okr. A., trvale bytom W. D. S. č. XXX, okr. A., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Banská Bystrica - Kráľová,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 1Nt/4/2014-30 zo dňa 16.04.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/234/2009 zo dňa 14.09.2011 bol obžalovaný M. G. uznaný vinným v bode 1) z prečinu krádeže formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a) zák. č. 300 /2005 Z.z.; z prečinu poškodzovania cudzej veci formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 245 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v bodoch 2), 3), 4) z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v bode 5) z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. Bol za to odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 35 ods. 2, 3 Tr. zák., § 40 ods. 4 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 9 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 4T/151/2010 zo dňa 17.02.2011 ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Taktiež bol obžalovaný zaviazaný k náhrade škody.

Uznesením súdu prvého stupňa bolo podľa § 399 ods. 2 Tr. por. rozhodnuté tak, že návrh odsúdeného M. G. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci bol zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí. V jej písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajcu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. Tost 40/2013 zo dňa 16.12.2013, z ktorého vyplýva, že aj v prípade uloženia úhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších noviel, odsúdenému je namieste povolenie obnovy konania v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.11.2012. Ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších noviel upravujúce ukládanie úhrnného trestu za použitia asperačnej zásady je obsahovo identické ako ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. a podľa názoru obhajoby je irelevantné, či pri ukladaní súhrnného trestu s

použitím asperačnej zásady aplikoval súd ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu. Navrhol napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť s tým, aby krajský súd sám povolil obnovu konania.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s § 402 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí mal možnosť odsúdený v prítomnosti svojho obhajcu vyjadriť sa k svojmu návrhu a taktiež mal právo na konečný návrh.

Aj keď trest odsúdenému M. G. nebol ukladaný za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., súd prvého stupňa správne použil rozširujúci výklad nálezú ústavného súdu, ktorý je aplikovateľný aj vo vzťahu k rozsudkom všeobecných súdov, ktorými pri ukladaní trestu bolo použité ustanovenie § 35 ods. 2 veta prvá za bodkočiarkou Tr. zák. v znení účinnom do 31.12.2005, za použitia asperačnej zásady.

Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované priamo už v tomto ustanovení.

V predmetnej veci však napriek vyššie uvedenému nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože protiústavná časť citovaného ustanovenia bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 40 ods. 4 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Súd prvého stupňa v predmetnom prípade ukladal trest za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., kde základná sadzba je v rozmedzí (10-15) rokov za použitia § 35 ods. 2, 3 Tr. zák., pričom trest odsúdenému bol uložený za použitia § 40 ods. 4 Tr. zák. vo výmere 9 rokov, teda pod dolnú hranicu základnej trestnej sadzby a neodvíjal sa od asperačne zvýšenej spodnej hranice. V tomto prípade preto možnosť dôslednej individualizácie trestu súdom (a teda ani identické právo obžalovaného odňaté nebolo), preto v konečnom dôsledku nemožno hovoriť o protiústavne uloženom treste.

Napadnuté uznesenie okresného súdu je vecne správne, preto krajský súd keďže sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom uznesení, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.